

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 26 Φεβρουαρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 9

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 65.)

— Χμ ! ὁ καιρὸς ἐχάλασε ! εἶπεν ὁ Γκύ, σταματῶν ἑξάφνα καὶ παρατηρῶν τὸν οὐρανόν, τόσῳ καθαρὸν πρὸ ὀλίγων ἀκόμῃ στιγμῶν. Πρέπει νὰ περπατοῦμε γρηγορώτερα, ἂν θέλωμε νὰ φθάσωμε ἐς τὸ Ἀδινιὼν πρὶν νυκτώσει.

Τῶνόντι, ἐπέκειτο ἄνεμος, ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος μαῖστρος τῆς Προδηγίας, ἡ ἐνδεκάτη αὐτῆς πληγὴ τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ἐλησιμόησε τότε ὁ ἐξολεθρευτὴς Ἀγγελος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τοὺς εὐτυχεῖς Προδηγιανούς, διὰ νὰ ἰσορροπήσῃ τὴν πλαστιγὰ τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν, ἡ ὁποία, ἄνευ τοῦ μαῖστρου, θὰ ἐκλινε πολὺ πρὸς τὸ μέρος τῶν καλῶν. Διότι, ἂν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἡ Προδηγία ἔχῃ τὸ γλυκὺ τῆς κλίμα, τὴν γλαυκὴν τῆς θάλασσαν, τοὺς εὐχύμους τῆς καρπούς, τὰς εὐφόρους τῆς πεδιάδας, — ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὡς ἀντίρροπον, ἔχει τὸν μαῖστρον !

Ὁ μαῖστρος δὲν εἶνε οὔτε βόρειος ἄνεμος, οὔτε νότιος, οὔτε ἀνατολικός, οὔτε δυτικός· εἶνε ὅλα αὐτὰ μαζί, καὶ κάτι χειρότερον ἀκόμῃ ὅπως μερικὰ δαιμόνια, ἀνυπότακτα εἰς τοὺς ἐξορκισμούς, ὁ μαῖστρος ὀνομάζεται Λεγεὼν, καὶ εἶνε ἀληθὴς λεγεὼν δαιμόνων, οἱ ὅποιοι ἐκχύνονται μανιώδεις, λυσσαλέοι, καὶ συμπαρασύρουν, στροβιλίζουσιν, ἀνατρέπουν πᾶν τὸ προστυχόν.

Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς δυστυχεῖς ὁδοιπόρους, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ πνέῃ ὁ ἄνεμος αὗτός, ὅπως ἤρχισε τώρα !.. Οἱ δύο φίλοι μας, τυλιχθέντες εἰς τοὺς μανδύας των, βυθίσαντες μέχρι τῶν ὠτων τοὺς σκούφους των, στηριζόμενοι

ἐπὶ τῶν ράβδων των, ἡγωνίζοντο εἰς μάτην νάντιπραταχθοῦν κατὰ τῆς θυσίλης. Ἐκαμνον δύο βήματα ἔμπρὸς καὶ τρία ὀπίσω, ἐπιπτον, ἐσηκόνοντο ... Ἐπὶ τέλους, κατὰ κλοπὴν, ἐξηγνήμενοι, ἀσθμαίνοντες, παραζαλισμένοι, ὡς κωροὶ πλέον καὶ ὡς τυφλοὶ, ἐφθασαν εἰς ἓν ἐρημικὸν πανδοχεῖον, τὸ ὑποτρέμων φῶς τοῦ ὁποίου τοὺς εἴλκυεν ὅπως ὁ ἀστὴρ τοὺς Μάγους.

Ἐκρουσαν δειλῶς τὴν κατὰ κλειστον ἐξώθυραν.

Κατ' ἀρχὰς οὐδεὶς ἀπεκρίθη ὁ ἄνεμος ἱερίκετο, ὁ ἀνεμοδείκτης ἔτριζε

σπαρακτικῶς, καὶ ἡ πινακίς, ταλαντευομένη εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς σχοινοῦ, ἡπείλει νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀσυνέτων, οἱ ὅποιοι θὰ ἴσταντο πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ Γκύ ἐκρούσε δυνατότερα· ἔπειτα ἤρχισε νὰ τυμπανίζει ἐπὶ τοῦ θυροφύλλου διὰ τῆς ράβδου τοῦ δολοκλήρον ἐμβατήριον, παταγωδέστατον.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπέτυχεν. Οἱ μοχλοὶ ἐσύρθησαν ἀπὸ μέσα, καὶ παχύς τις ἄνθρωπος ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας τὴν οὐλότριχα κεφαλὴν του, ἐρωτῶν ἀγρίως ποῖος ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τὸν θόρυβον.

— Χριστιανοί, πού τους ἐλύσαξεν αὐτὸς ὁ ἀέρας καὶ ζητοῦν ἄσυλον ! ἀπήντησεν ὁ Γκύ.

Ὁ πανδοχεὺς τοὺς ἐκύταξε περιφρονητικῶς, καὶ κατόπι, μὲ μορφασμὸν ὁ ὁποῖος ἐφάνερωνεν ὅτι δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος οὔτε ἀπὸ τὴν περιβολὴν των, οὔτε ἀπὸ τὰς ἀποσκευὰς των, ἀπήντησε :

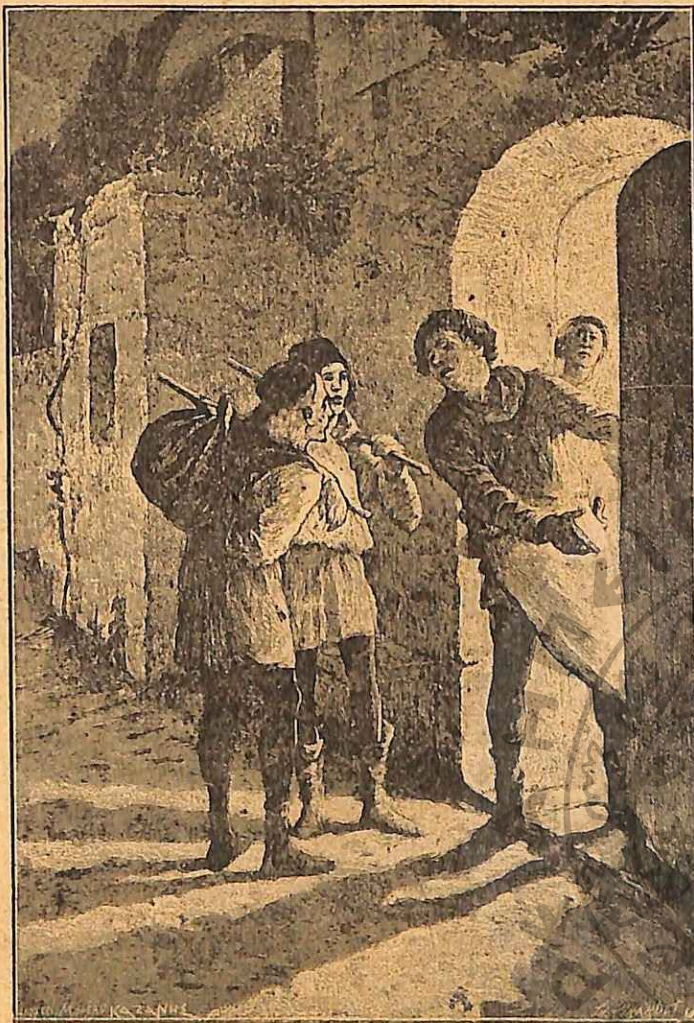
— Δὲν ἔχει πειὰ τόπο ! πηγαίνετε ἄλλοῦ !

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ κλείσῃ. Ἀλλ' ὁ Γκύ, εὐκίνητος ὡς γάτα, ἐπρὶπώσεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ πανδοχεῖως, σύρων κατόπι του καὶ τὸν Γωλτιέρον.

— Ἀμ. τί τόπο θέλωμε 'μεῖς οἱ μικροί ! εἶπεν εὐθύμως ὁ νεανίσκος ὅσο θέλει καὶ ὁ σκύλος, ποῦ κάθεται κοντὰ ἐστὶ σούβλα.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε ἡ χειρότερη θέσι ! εἶπε γελῶν εἰς ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο θερμαινόμενος παρὰ τὴν πυράν, ἀνωθεν τῆς ὁποίας ἐστρέφετο ἐν ψῆτὸν ὀρεκτικώτατον.

Ἀλλ' ὁ πανδοχεὺς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤρεσε διόλου αὐτὴ ἡ αὐθάδεια, ἔγινε κατα-

« Δὲν ἔχει πειὰ τόπο ! πηγαίνετε ἄλλοῦ ! » (Σελ. 73, στήλ. γ'.)

κόκκινος από τον θυμόν του, ως άστακός.
— Θα γκρεμισθήτε από 'δω το γρηγορώτερο; έβρυχήθη. "Ελα, δρόμο! Οί εύγενείς αυτοί άρχοντες δεν θέλουν βέβαια 'στη συντροφιά τους μαγκόπαιδα σαν και σ'ς!

Οί ε υ γ ε ν ε ι ς ά ρ χ ο ν τ ε ς
ήσαν μερικοί βουκόλοι και ζωέμποροι, συνομιλούντες αδελφικώς, μερικοί στρατιώται, συζητούντες περί του πολέμου, μερικοί χωρικοί επιστρέφοντες από την πανήγυριν, και ο ταξιδιώτης, ο οποίος είχεν όμιλήση πρό όλίγου, και του οποίου έ γουνατός μανδύας έκίνει, φαίνεται, μέγαν τον θαυμασμόν του πανδοχέως.

— Καλέ άφ'ητε τα παιδιά να έμβουν μέσα! έπεν ο τελευταίος ούτος με άγαθήν άφελειαν.

— Έχουν τουλάχιστον να πληρώσουν το μερτικό τους;

— Και για ποιους μάς πέρνετε; έίπε με κωμικήν ύπερηφάνειαν ο Γκύ.

Και ήρχισε να έρευνά πυρετωδώς εις τα θυλακία του. Άλλοίμονον! το βαλάντιον δεν εύρέθη πουθενά... Θά του έπесе κάπου, χωρίς να το έννοήση, εις την φοδεράν παραξάλην και άναστατώνειν του άνέμου...

— Έχεις τουλάχιστον το δικό σου, άδελφέ; ήρώτησεν άγωνιωδώς τον Γωλτιέρον.

Οί θεαταί της σκηνής ταύτης έγέλων χλευαστικώς, έκλαμβάνοντες αυτήν ως χοηδροειδή κωμωδίαν.

Άλλ' ο Γωλτιέρος άνέστυρεν εκ του κόλπου του το δερμάτινον βαλάντιον, το έγκλειτον την μικράν των περιουσίαν, και ρίψας επί της τραπέζης έν χρυσούν νόμισμα:

— Πληρωθήτε! έίπε με το ήγεμονικόν του έκείνο ύφος.

Ψέθυρος εκπλήξεως ήκούσθη. Ο πανδοχεύς έλαβε το νόμισμα, το έστρεψε και το μετέστρεψεν εις τας χείρας του, άμφίβολος, άπορών.

— Δεν τη γνωρίζω έγώ αυτή τη μόνεδα, έίπεν. Άπό πού τη κλέψατε;

Ο Γωλτιέρος έγινε πελιδνός και άνύψωσε την ράβδον του. Άλλ' ο Γκύ, ήρεμώτερος, τον άνεχαίτισε.

— Δεν είμεθα κλέπται, έίπεν' αυτά τα χρήματα τα έκληρονομήσαμεν από τη γιαγιά μας, πού ήταν Φλαμανδή. Έίνε νομίσματα του τόπου της.

— Καλέ τί μας λέτε;! Και ποιά ήταν αυτή η γιαγιά, πού είχε τόση περιουσία και άφησε τα έγγονία της να γίνουν παιδιά του δρόμου; Άπό πού έρχεσθε; πού πηγαίνετε;

Νά ψευσθούν και αυτήν την φοράν, ίσως θα ήτο άσύνητον, και μολονότι είχε μεγάλην όρεξιν, ο Γκύ έκρινε φρονιμώτερον να είπη την αλήθειαν: ότι η γιαγιά των άνομάζετο κυρά Βερονίκη, ότι ήσαν όπλοποιοί και ότι ήρχοντο από το Αΐξ.

Έπειτα έπρόσθεσεν:

— Έχομεν εδώ και ένα πιστοποιητικόν του μάστο - Λανσάκη, του καλλιτέρου όπλοποιού του Αΐξ, του προϊσταμένου μας, πού βεβαιώνει ότι είμεθα τίμιοι τεχνίται, και όχι παιδιζόντες του δρόμου, καθώς είπετε του λόγου σου.

Μόλις ήκουσε τα όνόματα Κυρά Βερονίκη και Μάστο - Λανσάκης, ο ταξιδιώτης, ο οποίος παρηκολούθει έν περιεργείας την συζήτησιν, ροφών ήδονικώς το ποτήριόν του, έτεινε προσεκτικώτερον το ους, και λαβών το νόμισμα, το εξέη - τασεν επίσταμένως. Έφερε προτομήν άνδρός με περικεφαλαίαν, και γύρω τας λέξεις: B. Comes Gant.

— Έίνε νόμισμα του κόμητος Βωδουίνου, έψιθύρισε, παρατηρών τα δύο παιδία, και άμφιταλαντιούμενος αν έπρεπεν ή όχι να παρέμβη. Επί τέλους το άπεφάσισε, και έίπεν:

— Άρ'ησε ήσυχα τα παιδία, κύρ - ξενοδόχε. Δεν φαίνονται να λέγουν ψεύματα, και είμπορώ να το έγγηθω. Έίμαι κ' έγώ όπλοποιός και άναλαμβάνω υπό την προστασίαν μου τους μικρούς μου αυτούς συναδέλφους. Έτοίμασε μας γρήγορα ένα καλό δείπνον, — έγώ κάμνω τα έξοδα, — και κλείσε έκείνη την πόρτα πού μου έπάγωσε τα πόδια.

Ο πανδοχεύς, κατευχαριστημένος από την συμφέρουσάν τροπήν, την οποίαν έλάμβανεν ή υπόθεσις, υπεκλήθη εύσεβώς πρό του πλουσίου και έλευθερίου πελάτου του, και έστοθέτησε προθύμως παρά την τράπεζαν τα δύο όρφανά, όχι όλιγώτερον εύχαριστημένα...

Άφθονον και όρεκτικώτατον δείπνον έπεσφράγισε την καλήν γνωριμίαν. Ο Μάστο - Πέτρος, (ούτως άνομάζετο ο ξένος), ήρώτησε μετ'ένδιαφέροντος τους νέους του φίλους περί των σχεδίων των και περί του σκοπού του ταξιδίου των.

Ο Γκύ επανέλαβε τον μύθον, τον έπινοηθέντα υπό της Βερονίκης, περί του έν Παρισίους θείου.

— Και σκοπεύετε να κάμετε μόνον τόσω μακρύνον ταξίδι; έίπεν ο ξένος. Κάθε στιγμήν θα σας συμβαίνουν έπεισόδια, όπως αυτό εδώ, και έγώ δεν θα είμαι πάντοτε παρών, διά να σας προστατεύω.

Δεν κάμνομεν ένα πράγμα; Και έγώ πηγαίνω εις το Παρίσι, όπου είμαι άποκαταστημένος. Δεν μου άρέσει να ταξιδεύω μόνος, και έπειδή βλέπω ότι είσθε καλά παιδιά, σ'ς προτείνω να ταξιδεύσωμε μαζί. Θά σας βοηθήσω όσον ήμπορώ, και αν μείνωμεν εύχαριστημένοι, έγώ από σ'ς και σεΐς από έμέ, και αν τυχόν δεν εύρητε τον θεόν πού γυρεύετε, τότε σ'ς πέρνω κ' εις το έργαστήριόν μου. Τί λέτε;

Η πρότασις ήτο τόσον συμφέρουσα, ώστε ούτε συζήτησιν ήθελε. Με τοιοῦτον σεβάσιμον συνοδόν, με τοιοῦτον προ-

στάτην, οι ταξιδιωταί μας θ'άπέφυγον μέχρι τέλους κάθε δυσάρεστον. Διά τουτο έσπευσαν να την αποδεχθούν εύγνωμόνως, προειδοποιήσαντες μόνον τον άγαθόν Παρισίον, — διότι δεν ένδουν να τον γελάσουν, — ότι κ α τ α π α σ α ν π ι θ α ν ο τ η τ α δεν θα ήμπορούσαν να τον ύπηρετήσουν εις το έργαστήριον.

— Καλά, καλά, είμαι σύμφωνος, άπήνησεν ο μάστο - Πέτρος φαιδρώς. Μη φοβείσθε και δεν θα σας πάρω διά της βίας! αν ο έ λ ε τ ε, σ'ς είπα! το μέλλον δεν το ήξεύρει κανείς.

Όταν έμειναν μόνον οι δύο εις το μικρόν δωμάτιον, το όποιον τοίς παρεχώρησεν ο πανδοχεύς, κατά διαταγήν του προστάτου, ο Γωλτιέρος έίπε προς τον Γκύ:

— Μου φαίνεται, ότι δεν έκαμες καλά να υποχρεωθής τόσο εις αυτόν τον άνθρωπον.

— Μπα! και γιατί; τί φοβείσαι πάλι;

— Δεν ήξεύρω! αλλά η φίλια του μου έφάνη πολύ γρήγορη. Δεν μας γνωρίζει καθόλου...

— Γνωρίζει όμως τον Λανσάκη, και μεταξύ ανθρώπων, πού έχουν το ίδιο έπάγγελμα...

— Άδιάφορον' έγώ τον ύποπτεύομαι.

— Νά σε 'πώ, Γωλτιέρε μου, ένα πράγμα; Δεν είσαι πειθ' ο ίδιος; Σ' πού ήσουν τόσω γενναίος άλλη φορά, τώρα φοβείσαι και το παραμικρόν!

— Ναί, αλλά για σένα. Δεν θα ήσυχάσω, αγαπητέ μου Κύριε, παρά μόνον άφ' ου σε ιδώ με το στέμμα εις το κεφάλι, περιτριγυρισμένον από τους φρουρούς σου, εις το παλάτι της Βρύγης.

— Έίτω! Άμήν! Προς το παρόν όμως δώσε μου, σε παρακαλώ, το σκούφό μου' είνε πολύ ελαφρότερος από το στέμμα...

Και ο επίδοξος διάδοχος του Αυτοκράτορος Βωδουίνου έξηπλώθη ήδυπαθώς επί της άχυρίνης στρωμνής του πανδοχείου.

Ίσως θα ήτο πολύ όλιγώτερον ήσυχος, αν, όπισθεν της κλειστής θύρας, έδλεπε τον μάστο - Πέτρον να κρυφακούη, και έπειτα ναπομακρύνεται άκροποδητεί, τρίβων τας χείρας και ψιθυρίζων:

— Αυτοί είνε! Μά πως το έμυρίσθηκα άμέσως! Έχω μιάν όσφρησιν, πού δεν μου παραβγαίνει το καλλίτερο λαγωνικό!

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικόν του Arthur Dourliac.]

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια' έδε σελ. 59.)

Μέχρι της εποχής εκείνης, οι άστρονομοί έσπούδαζον τον δρόμον των άστρων εις τον ούρανόν, αλλά δεν ήδύναντο να έξηγήσουν διατί τα άστρα ήκολούθουν αυτόν τον δρόμον.

Είς γερμανός, του οποίου πρέπει να μάθης και να ένθυμῃσαι το όνομα, ο Κέπλερος, εύρε και τι συνεπίαις είχαν ο άγνωστος έκείνος νόμος, τον όποιον άργότερον άνακάλυψεν ο Νεύτων. Είπε δε αυτές τας συνεπίαις με τότην ακρίβειαν, ώστε ούτε άστρονόμος ήδυνήθη πλέον να συζητήση αυτές. Άλλά και του Κέπλερου η άνακάλυψις ήτο άπλη παρητήρησις των γεγονότων' τον νόμον, σύμφωνα με τον όποιον γίνονται αι κινήσεις των ούρανίων σωμάτων, δεν τον εύρε. Μόνον ο άγγλος άστρονόμος, ο όποιος μετά τότης τόλμης έτέκθη, ότι η δύναμις με την οποίαν η Γη έλκει πάντα τα σώματα τα εύρισκόμενα εις την επιφάνειάν της, η ίδια δύναμις έλκει και την Σελήνην, — μόνον αυτός, ο Νεύτων, κατώρθωσεν επί τέλους να εύρη τον νόμον.

Η Γη λοιπόν σύρει την Σελήνην, και ένεκα τούτου την κρατεί αιχμηλώτον πλησίον της. Αυτή η δύναμις της έλξεως δεν είναι βέβαια μοναδικόν προνόμιον της Γης, αλλά όφείλεται εις την μεγάλην αυτής μάξαν. Και η Σελήνη όμως έχει και αυτή μάξαν, πολύ μὲν μικρότεραι από την μάξαν της Γης, άλλ' έπίσης πολυ μεγάλην. Ωστε και η Σελήνη πρέπει τότε να έλκη την Γην' τουτο δε και πραγματικώς συμβαίνει: κατ' αυτόν μάλιστα τον τρόπον έξηγούνται και αι παλίρροιαι, αι όποιαι επί πολλόν χρόνον έμειναν άνεξήγητοι υπό των ανθρώπων.

Τί σημαίνει παλίρροια; Τό ύδωρ της θάλασσης άνυψούται και κατέρχεται κανονικώς δύο φορές εις έκασον τέσσαρας ώρας' αυτή η άνύψωσις προέρχεται από την έλξιν της Σελήνης και όνομάζεται παλίρροια. Άλλ' αυτά θα σου τα έξηγήσω άλλοτε. Άς επανέλθωμεν τώρα εις την παγκόσμιον έλξιν.

Άρ' ου η Γη έλκει την Σελήνην και η Σελήνη έλκει την Γην, και η έλξις αυτή γίνεται έπειδή η Γη και Σελήνη έχουν μάξαν, τότε ο 'Ηλιος, του οποίου η μάξα είναι κατὰ πολύ μεγαλύτερα από την μάξαν της Γης, δεν έπρεπε να κάμνη το ίδιο; Και πραγματικώς διὰ τουτο η Γη και Σελήνη στρέφονται περί τον 'Ηλιον. Διὰ τον ίδιον λόγον και άλλα σώματα παρόμοια με την Γην, οι λεγόμενοι πλανήται, κινούνται κυκλικώς εις

περί τον 'Ηλιον, μαζί με τας Σελήνας των, αι όποιαι πάλιν στρέφονται περί τους πλανήτας των, όπως η Σελήνη στρέφεται περί την Γην. Βλέπεις ότι και οι άλλοι πλανήται έχουν σελήνας, περί των οποίων όμως θα σου όμιλήσω μιάν άλλην ήμέραν. Βλέπεις ακόμη ότι υπάρχουν κάποιαι σχέσεις μεταξύ των ούρανίων σωμάτων, άρ' ου διαρκώς το έν έλκει το άλλο και ρυθμίζει την πορείαν του. Έίνε δε πολύ παραδόξον ότι πάντα όσα ο Κέπλερος προείπεν, εύρέθησαν σύμφωνα με ότα εύρε διά του ύπολογισμού ο Νεύτων, ότι προέρχονται από την παγκόσμιον έλξιν. Όλα όμως αυτά δεν έγιναν εις μιάν ήμέραν' παρήλθον πολλά έτη και οι ύπολογισμοί επνελέθησαν πολλάκις. Άλλ' άρ' ου άπαξ η έργασία έτελειώτεν, έλειψε πλέον πάσχαμριόβλια' εύρέθη η λύσις του αίτιώματος του ούρανοῦ, και ο άνθρωπος δύναται πλέον να είπη προς αυτόν: Έμάντευσα το μυτήριόν σου, Ούρανέ.

Εύχαριστώ, θεία. Ήσαν δύσκολα όσα μου είπες, άλλ' έπρόσεξ' πολύ και νομίζω ότι τα ένόησα.

— Θά έννοήτης τώρα και τον ένθουσιασμόν, τον όποιον είχαν πρό όλίγου, και τον λόγον, διὰ τον όποιον σου είπον να ένθυμῃσαι την χρονολογίαν 1666, η οποία δεν εύρίσκεται εις τα βιβλία της Ιστορίας. Ένθυμούμαι δύο χρονολογίας παρομοίας, την μίαν κατὰ 600 έτη παλαιότεραν και την άλλην κατὰ 200 έτη νεωτέραν' η πρώτη, 1066, είναι η χρονολογία της κατακτήσεως της 'Αγγλίας υπό των Νορμανδών' η άλλη, 1866, είναι η χρονολογία της μάχης της Σιδόνης, η οποία πράγματι είναι η αληθής χρονολογία της κατακτήσεως της Γερμανίας υπό των Πρώτων. Αί δύο αυτές χρονολογίαι κατακτήσεων είναι ποτέ δυνατόν να συγχριθωσι προς την χρονολογίαν της κατακτήσεως του ούρανοῦ υπό των ανθρώπων, γενομένην το 1666;

— Βίβλια, Νίτσα μου, έχεις δίκειον. Η κατκτησις αυτή είναι σπουδαιότερα. Άλλά να σου είπω την αλήθειαν; Μου έχασες τον ούρανόν μου! Τώρα τρομάζω με αυτόν τον μικρόν σου ούρανόν, τον γεμάτον από λογαριασμούς. Πολύ περισσότερον μου ήρτισεν ο άλλος ούρανός!

— Ω, αγαπητό μου παιδί! Θά μ' ίνω άπαρηγόρητος, εάν αυτό θα είναι το άποτέλεσμα των διαγμημάτων, τα όποια σέ έπτομαι να σου δώσω! Μη φοβείσαι τόσον γρήγορα τον ούρανόν μου, ακόμη καλά κελχά δεν τον έγνώρισες. Όταν σε όδηγήσω εις αυτόν, θα τον αγαπήσης πλείον από τον άλλον, τον γαλανόν, περί του οποίου δεν έγνώριζες τίποτε. Έπειτα δεν τον έχασες και έκείνον' τον έχεις πάντοτε υπέρνω της κεφαλής σου, και

καί προηγουμένως. Δεν χάνει βεβαίως τίποτε από την καλλονήν του, τώρα όποτε γνωρίζεις και τί είναι. Ο ούρανός μου είναι μαύρος δι' ήμῶς, ένόσω το φῶς δεν συναντᾷ τί όπως το φωτισή' άλλ' όπως θα ίδης, είναι πλήρης από φῶς και όχι από αριθμούς. Πάσαι αι κινήσεις εις τον ούρανόν γίνονται μόναι των, με την αυτήν πάντοτε κανονικήν τάξιν, την οποίαν ούτε ταράσσουν ούτε διακόπτουν οι λογαριασμοί μας. Οί λογαριασμοί γίνονται από τους άνθρώπους, διὰ ν' άνακαλύψουν τον νόμον κτήης της τάξεως. Και αν ο άνθρωπος υπερφηανεύεται διά κατι τι, ύπερηφανεύεται διότι κατώρθωσεν να εύρη τον νόμον τουτον. Δεν είσαι πλέον μικρός, μετ' όλίγον θα γίνης νεανίας! Πῶς είναι δυνατόν να χαλάση ο ούρανός σου, έπειδή έμαθες περί αυτού πράγματι, τα όποια ούτε όπώπτευες καν προηγουμένως;

— Άλλά, θεία μου, άρ' ου ο ούρανός δεν είναι τίποτε, τότε πού εύρίσκεται ο καλός μας Θεός, ο όποιος υπάρχει εις τον ούρανόν;

— Μένε ήσυχος, Κώστα μου. Εκείνος εύρίσκεται πανταχού. Εκείνος πληροῦ το πᾶν. Το κενόν, περί του οποίου σοι έλεγον, είναι ιδιόν μας κενόν' είναι η λείξις, την οποίαν μεταχειρίζομεθα, όταν δεν βλέπομεν πλέον διά των όφθαλμῶν μας και δεν έγγίζομεν διά των χειρῶν μας. Ο καλός Θεός, τον όποιον η μητέρα σου σ' έδίδεχε να έχης πάντοτε εις την καρδίαν σου, εύρίσκεται πανταχού, όπου και αν φαντασθής.

Άλλ' άρ' ου αντὶ ταύτη δια σήμερον, αγαπητό μου παιδί. Φίλησέ με, και πήγαινε πλέον να κοιμηθής. Άρκετὰ σήμερον έμαθες.

[Έπεται συνέχεια.]
[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΙΟΝ

Το ίον, άνθος ταπεινό,
Έχει εύμορφιά και χάρι,
Γιατί έχει από τον ούρανόν
Τα χρώματά του πάρη.

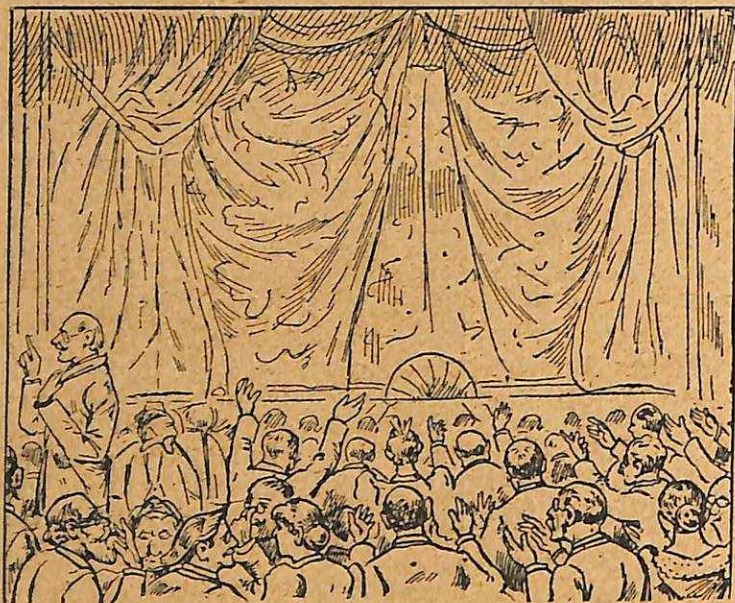
Καθώς το λούση η άπαλή
Του ούρανοῦ δροσούλα,
Με βαθυκύανη στολή
Το ντύνει η χαραυγούλα.

Και σαν το ίδη άπ' τα ψηλά
Ο 'Ηλιος, χρυσοδάφει
Τα φύλλα του άπαλά - άπαλά
Με διάφανο χρυσάφι.

Και τα παιδία, πού ταπεινά
Βλέπει ο Θεός, ως θέλει,
Ούράνια και παντοτεινά
Χαρίσματα τούς στέλλει!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ'

[Μυθιστορία υπό ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια: ίδε σελ. 68.)

Ο Μωβιλαιν και οι υιοί του έδιδον πολυτίμους συμβουλὰς διὰ τὴν κτηνοτροφίαν, διὰ τὸ ὄργωμα τῶν γαϊδῶν, τὴν χρῆσιν διαφόρων σπόρων κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἐδάφους· ὁ δὲ ἱατρὸς Λωμόνδος καὶ ὁ ἀχώριστος αὐτοῦ Γεράρδος ἡσθάνοντο ἀληθινὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γεωπώνου. Ὁ Βέμπερ πάλιν ἐφεύρισκεν ἄλλοτε μὲν ἐν νέον ἄροτρον, ἄλλοτε μίαν τελειοτέραν ἀλγωνιστικὴν μηχανήν, ὁ δὲ καιρὸς παρήρχετο ταχέως, ἐν μέσῳ τῶν εὐαρέστων τούτων ἀσχολιῶν.

Τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς τῶν πολυμελῶς ἀποικίας θὰ καθίστατο πολὺ δύσκολον, — μολονότι διετίθετο καθ' ἐκάστην εἰς βούς καὶ ἐν ἡ δύο πρόβατα, — ἂν τὸ κυνήγιον δὲν ἦτο τῶν ἀφθονον εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἡ ὁποία δικαίως ἐπωνομάσθη «παράδεισος τοῦ κυνηγοῦ.» Ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ ποικιλία τῶν θηραμάτων. Παρεκτός τοῦ ἐλέφαντος, τοῦ βουβάλου καὶ τοῦ ρινόκερου, τὰ λοιπὰ τῶν ζῴων τῆς Ἀφρικῆς εὐρίσκονται εἰς τὰς χλοηφόρους πεδιάδας τῆς ἐκεῖ ζοῦν ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἀντιλόπης, ἡ δορκάς, ἡ καμηλοπάρδαλις, ὁ ἵπποπόταμος, ἡ ἄλκη, ἡ στρουθοκάμηλος, ἡ ἔλαφος καὶ ἀναρίθμητος ποικιλία μικρῶν ζῴων ὡς καὶ πτηνῶν, ἐχόντων ποικιλώτατον καὶ ὠραῖον πτέρωμα.

Ἐκάστην πρωΐαν οἱ κυνηγοὶ διεσκορπίζοντο, φοροῦντες τὸ στερεὸν καὶ οὐχὶ χωρὶς χάριν κυνηγετικὸν ἐνδυμᾶ των· ἕκαστος ἦτο ὠπλισμένος με δίκαννον δόπλον διὰ τὰ μεγάλα ζῷα, μαῦροι δὲ πα-

ρηκολούθουν τοὺς κυνηγούς, κρατοῦντες ἄλλα ὅπλα διὰ τὸ κυνήγιον τῶν πτηνῶν.

Ὁ κ. Μασσαὶ εἶχε δωρήσῃ ἐν ὠραῖον βραχύκαννον ὅπλον εἰς τὴν Κοραλίαν· αὐτὴ ὅμως ἀπεστρέφετο τὸ κυνήγιον ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶδε φρονεθεῖσαν μίαν ὠραίαν ἀντιλόπην. Ἦτο δὲ αὕτη ὠραιότατον ζῷον ἐκ τοῦ γένους Κουδού, καὶ εἶχε μέγεθος ἡμίονου, τρίχωμα στακερόν, ἔφερε λευκά στίγματα εἰς τὴν μορφήν τῆς, ἡ δὲ χαριστάτης κεφαλῇ τῆς ἐστόλιζέτο με ζευγὸς ὠρίων κεράτων. Τὸ εὐγενὲς ζῷον ἐβάδιζε με χάριν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ὅταν ἡ σφαῖρα τοῦ Ἑρρίκου κατέρριπεν αὐτὸ αἰματωμένον ἐπὶ τῆς χλόης. Ἡ Κοραλία εἶδε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐκπνεύσεως ἀντιλόπης νὰ προσηλθόντων ἐπὶ τοῦ φονέως τῆς ὡς με ἔκτρασιν μομφῆς, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν λύπης.

Ἐν τούτοις, κατὰ συμβουλήν τοῦ πατρὸς τῆς, ἤρχισε νὰ σκῆται εἰς τὴν σκοποβολήν, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπυροδόλει ἡ καὶ ἔρριπτε τὸ τῷζον με ἀρκετὴν εὐθυβολίαν. Ὁ κ. Μασσαὶ ἐπέμενε εἰς τὴν ἀσκίαν ταύτην τῆς κόρης του, ὅχι χωρὶς λόγον, διότι, εἰς τὰς μακρινὰς ἐκεῖνας χώρας, ἔπρεπε ὅλοι νὰ εἰσπορεύων νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ζωὴν των καὶ τὴν ζωὴν τῶν οἰκείων των ἀπὸ παντοειδῆς κινδύνους, ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν τῶν θηρίων μέχρι τῆς ἐπιθέσεως τῶν σκληροτέρων ἀκόμη ἀγρίων, ἦτο δὲ ἀναγκαῖον ὅλοι νὰ γνωρίζουν τὴν χρῆσιν ἐνδὸς ὀπλου.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἐργασία ἐκάστου ἐκαστοῦ ἦτο ὠπλισμένος με δίκαννον δόπλον διὰ τὰ μεγάλα ζῷα, μαῦροι δὲ πα-

εἰς τὸ Μασσαιχώριον, ὡς ὠνομάσθη τὸ χωρίον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποικίας. Ἡ φήμη τοῦ νέου συνεικισμού διεδόθη εἰς τὴν πέριξ χώραν, συχνὰ δὲ γραφικὰ στίφη μαύρων ἤρχοντο μέχρι τοῦ περιβόλου καὶ ἔφερον σῖτον, ἄλευρον ἀραβοσίτου, ὀπωρικά, τὰ ὁποῖα οἱ ἀπικτοὶ ἐπλήρωνον με μέτρα τινὰ βαμβακεροῦ ὑφάσματος, ζωηροῦ χρώματος, ἡ με ὀρμαθοὺς χανδρῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία ἐδείκνυν ἀκόρεστον πάθος.

Οἱ δυστυχεῖς μαῦροι ἔμενον ἐκθαμβοὶ ἀπὸ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Εὐρωπαίων, ἡ ὁποία τοῖς ἐφαίνετο βασιλικὴ τὰ πάντα τοὺς ἐξέπληττον· παρηκολούθουν δὲ με ζωηρότατον ἐνδιαφέρον πᾶσαν κίνησιν τῶν παραδῶν τούτων ὄντων. Ὅσκις ἐδίδετο ἡ ἀδεια εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἴδουν πῶς ἐζύμωνεν ἡ Μαργαρόνα, ἡ μίξ ἐσπρωχνε τὴν ἄλλην διὰ νὰ ἴδουν καλὴν λίτερα. Οἱ λαοὶ οὗτοι δὲν ἠξεύρουσι τί θὰ εἴπῃ ζύμωμα, καὶ τρώγουν ὡμὸν τὸ ἄλευρον, ἀφ' οὗ ἀλέσουν τὸν σῖτον μεταξὺ δύο πετρῶν. Τὸ ψωμὶ, ἡ τόσο ἀπλὴ αὐτὴ τροφή, ἡ ὁποία εἰς ἡμᾶς φαίνεται τῆς πρώτης ἀνάγκης, ἐθεωρεῖτο γλυκίσμα ἀπὸ αὐτὰς, ὅταν δὲ ἡ Μαργορόνα ταῖς ἐδίδεν ἀπὸ κανὲν τεμάχιον, ἐξέφραζον με θόρυβον καὶ με φωνὰς τὴν χαρὰν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Η ΑΚΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Γεράρδος διήρχετο τὸ καιρὸν τοῦ ὅπως ἠθέλει εἰς τὸ Μασσαιχώριον· ἄλλοτε ἐπῆγαινε εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον, ἄλλοτε ἐγυμνάζετο εἰς τὴν σκοποβολήν ἡ τὴν ἵππασίαν, ἄλλοτε ἤκουε τὸν πολυμαθὴ ἱατρὸν Λωμόνδον, τὸν ὁποῖον δὲν ἄφινεν ἡσυχον με τὰς πολλὰς καὶ περιέργους ἐρωτήσεις του. Ὁ κ. Μασσαὶ εἶχε συνάψῃ μετ' αὐτοῦ μίαν συμφωνίαν, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν παρέβη ὁ Γεράρδος· ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελῇ κάθε ἡμέραν μίαν ὠρισμένην ἐργασίαν, τὸν ἄφινεν ὅμως ἐλεύθερον νὰ τὴν ἐκτελῇ ὅταν ἤθελε καὶ ὅπως ἤθελε. Τὸ σύστημα τοῦτο ἀπέβη πολὺ χρήσιμον εἰς τὸν Γεράρδον, διότι χωρὶς νὰ ὠχρηάσῃ ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία, ἐστόλιζε τὸ πνεῦμά του με ὅλας τὰς θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀπαραίτητοι εἰς ἕνα ἄνθρωπον πολιτισμένον.

Ὁ Γεράρδος ἡγάπα ὑπερβολικὰ τὰς ἐκδρομὰς καὶ τὰς ἐξερευνήσεις, ἐξέτεινε δὲ αὐτὰς ἐνίοτε τόσο μακρὰν, ὥστε ἐνέβαλλεν εἰς ἀνησυχίαν τὴν κυρίαν Μασσαί· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Μασσαὶ ἦτο εὐχαριστημένος καὶ ἀπὸ τὴν τόλμην καὶ ἀπὸ τὴν ἀντοχήν τοῦ Γεράρδου, ἡ μήτηρ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἤρκειτο δὲ νὰ καθήται εἰς τὸ παρὰ θυρον καὶ νὰ περιμένῃ, ὅταν ὁ Βενιαμὴν τῆς ἡργόπορει, καὶ νὰ ἐκβάλλῃ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως

ὅταν τέλος ἤκουε τὴν εὐθυμον φωνήν του, ἡ τὸν ἐδλεπεν ἐρχόμενον με τὸ ἐλαφρὸν βᾶδισμά του, εὐκαμπτον, ρωμαλέον, ἡλιοκαῆ, νεανίαν ἤδη ὡς πρὸς τὸ ἀνάστημα, πιδίον ὡς πρὸς τὴν ἀφείλαιν τῆς ἐκφράσεως καὶ τὴν ἀφώρτηα τοῦ γαλανοῦ βλεμματός.

Ἡ Κοραλία τὸν συνώδευσεν συχνὰ, διότι ἀπὸ τὸ μακρὸν καὶ κινδυνώδες ταξιδεῖόν των καὶ οἱ δύο εἶχον διατηρήσῃ θερμὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, πολὺ ζωηρότεραν ἀπὸ τὴν συνήθη μεταξὺ μελῶν τῆς ἰδίας οἰκογενείας· δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνουν χωρισμένοι δέκα λεπτὰ χωρὶς ν' ἀκουσθῇ συγχρόνως ἀπὸ τὰ χεῖλη των ἡ ἐρώτησις: «Ποῦ εἶνε ὁ Γεράρδος; — Τί ἐγείνεν ἡ Κοραλία;»

Ἡ κυρία Μασσαί, γνωρίζουσα ὅτι ὁ Γεράρδος θὰ εἶνε προσεκτικώτερος καὶ φρονιμώτερος ἂν εἶχε μαζί του καὶ τὴν ἀδελφὴν του, ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὴν νὰ πηγαίνῃ μαζί του, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ λείπῃ καὶ ὁ Γολιάθ· διότι ἐὰν τυχὸν ἐπῆρχετο κανεὶς κίνδυνος, τὸ δευτερεύον καὶ πιστόν ζῷον θὰ κατάρθωνε τὰ ἀδύνατα διὰ νὰ προστατεύσῃ καὶ σώσῃ τοὺς νεαροὺς τοῦ κυρίου. Καὶ ἡ Δίνα ἐπῆγαινε εὐχαρίστως μαζί των· καὶ σχεδὸν καθ' ἐκάστην οἱ τρεῖς φίλοι ἐξεκίνουν ζωηροὶ καὶ εὐθυμοὶ ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ παχυδέρμου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι διεσκέδαζεν ἀπὸ τὰς ἐκδρομὰς ταύτας τόσο ὅσον καὶ οἱ ἀναβάται του.

Μίαν ἡμέραν, ἐξεκίνησαν πολὺ πρῶτ' ἐφοδιασθέντες με ἄφθονα γλυκίσματα καὶ ὀπωρικά, διὰ νὰ μείνουν ἔξω ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐσκόπευον νὰ προχωρήσουν ὡς εἰς ἕνα λόφον ὑψηλότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο κυανοὺς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Κοραλία καὶ ἡ Δίνα εἶχαν δημιουργήσῃ με τὴν φαντασίαν των ὀλόκληρον μυθιστόρημα. Τὸν εἶχαν ὀνομάσῃ «ἡ ἄκρα τοῦ κόσμου» καὶ διεσχυρίζοντο ὅτι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κατὰ τὴν συμβαίει. Ἐπειδὴ ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος λόφος ἔφραττε τὴν θέαν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος, τὰ δύο κοράσια ἐφαντάζοντο ὅτι τίποτε δὲν εὐρίσκετο πλέον παραπέρα εἰμὴ ἡ θάλασσα, καὶ ὑπεστήριζον ὅτι ἂν φθάσουν εἰς τὴν κορυφὴν του, θ' ἀνακαλύψουν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ κινήτην ἐκτασιν τοῦ ὠκεανοῦ, τὸν ὁποῖον εἶδον καὶ ἄγριον ὡς θηρίον καὶ ἡμερον ὡς ἀρνίον.

Καὶ τοῦ Γεράρδου ἡ περιέργεια ἐκινήθη ὁμοίως. Τὴν πρωΐαν λοιπὸν ἐκείνην ἐξεκίνησαν πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ μυστηριώδους λόφου.

Ὁ καιρὸς ἦτο γλυκὺς καὶ δροσερός· ὁ ἥλιος ἔλαμπεν· ἡ συχὸς αὐρα ἔσειε τὴν κόμην τῶν τριῶν ἐξερευνητῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν φαιδρότατοι.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΜΑ ΤΙ ΣΟΥ ΕΙΝΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ;

ΜΙΚΡΑ ΚΩΜΩΔΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ίδε σελ. 70)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἐγειρομένη ἐν ἀγανακτήσει). — Τί ; Ἡ φωνὴ καὶ ποῦ εἶνε ἡ στήν κορυφὴ τῆς μηλιῆς ;... (Πρὸς τὴν κούκλαν τῆς.) Δὲν σοὺ το ἔλεγα, Δόρκα μου ; νὰ το !.. Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε πειὰ ἀνοήσις, εἶνε πολὺ χειρότερον... αὐτὸ καταντᾷ σκληρότης ! Ἡθέλατε νὰ χωρίσετε τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια ἀπὸ τῆς μητέρας των ;

ΤΑΚΗΣ. — Μ' αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος. ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ὁ πόλεμος ; Καὶ μήπως σὰς ἐκήρυξαν πόλεμον ; Ἔτσι, στὰ καλὰ καθούμενα, ἠθέλατε νὰ τοὺς κάμετε τέτοιο μεγάλο κακό ;

ΤΑΚΗΣ (με ὑποδωλιώτερον περιρρηνητικόν). — Μὰ τί σου εἶνε τὰ κορίτσια !.. Ὅλο

αὐτὸ, τώρα βέβαια, θὰ σὰς γίνη μάθημα. ΓΕΩΡΓΟΣ. — Ἡ ἱστορία μου, δὲν ξέρω καλὰ σὲ πειὸ μέρος, λέγει : «Οὐαί τοῖς ἡττημένοις !» Αὐτὸ θάλληθῃ, ὅταν θὰ ἰδῇ ἡ μητέρα σὲ τί χάλια εἶνε τὸ καινούργιον μου πανταλόνι...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (με οἶκτον). — Ὅα φᾶς ξύλο, καϊμένα μου...

ΤΑΚΗΣ. (ἐκβάλλει κραυγὴν, κοττάζων τὸ χεῖρ του.) — Αἶμα !.. Ἄ, τρέχει αἷμα !..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (πλησιάζουσα ζωηρῶς). — Γιὰ νὰ το ἰδῷ !

ΤΑΚΗΣ (με κραυγὰς πόνου). — Μή ! πονῶ !.. σιγά... προσοχή !.. Ἄ, τὸ δακτυλάκι μου !

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (λύουσα τὸ μανδύϊ καὶ ἐξετάζουσα τὴν πληγὴν). — Δὲν εἶνε τίποτε, μπᾶ ! (εἰρωνικῶς). Μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ πρέπει νὰ εἶνε λιγὰκι γενναϊότεροι.

«Ζήτω τὰ κορίτσια !» (Σελ. 78, στ. 6')

καὶ εὐαίσθησι !.. Μὰ ἐμεῖς, παιδί μου, θὰ τα ἐδάξουμε ἐπὶ κλουβί, καὶ θὰ τα ἐτρέφαμε καλὰ, καὶ θὰ τα ἐμεγαλῶναμε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἔτσι ; ἠθέλατε λοιπὸν καὶ σεῖς, νὰ σὰς βάλουν ἐπὶ φυλακὴ καὶ νὰ σὰς τρέφουν καλὰ ;

ΤΑΚΗΣ (θρηνηδῶς). — Ἀς εἶνε τὰ πουλάκια σου δὲν ἔπαθαν τίποτε, ἐν ᾧ ἐγώ... (κυττάζει τὸ χεῖρ του, τὸ δεμένον μετ' ὁ μανδύϊ.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἐπληγώθηκες ;

ΤΑΚΗΣ. — Ναι, (δεικνύων τὸν Γεῶργον) γιὰ νὰ τὸν σώσω.

ΓΕΩΡΓΟΣ. — (εἰρωνικῶς) Μάλιστα, ἐπληγώθηκε !.. μὴ γράζονται ἐκεῖ τίποτε νια... Τὸ πανταλόνι μου ἐπληγώθηκε στ' ἄλγῃθεια ! (σηπρίζει τὰ νῦτα ἐπὶ τοῦ τοῖχου.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (με κάποιαν εἰρωνειαν). — Χμ !

ΤΑΚΗΣ. — Μάλιστα, δὲν εἶνε τίποτε !.. Ὅποιος εἶνε ἀπέξω ἀπὸ τὸ χορό... μὰ γιὰ νὰ το εἶχες καὶ σὺ, καὶ τότε νὰ μοῦ λεγες... (θρηνηδῶς). Ἄ, τὸ δακτυλάκι μου !..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — (πλησιάζουσα τὴν τράπεζαν καὶ ἀνιόνουσα τὸ μικρὸν κυτίον.) Νὰ ἐδῶ, εὐτυχῶς, ὅλα τὰ γιατρικὰ τῆς μαμμᾶς. Θὰ σε γιατρέψω.

ΤΑΚΗΣ. — Μὰ ξεύρεις ;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ναι, μόνον σὺ πάσε ! (Ἐπιδέει ὅλο ἐπιτηδεῖν τὴν πληγὴν τοῦ Τάκη, ἐν ᾧ ὁμιλεῖ.) Νὰ, λιγὰκι φανερὸν ὀξύ... νὰ ἕνα κομματάκι ταφτᾶ...

ΤΑΚΗΣ. — Ἄ ! Μή !.. ὦ !.. ὦ !..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Μὰ τί φωνάζεις ; Σ' ἐπόνεσα ;

ΤΑΚΗΣ. — "Οχι, αλλά μπορούσες να με πονέσεις."

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (γελῶσα). — Χαράς τή γενναιότητα!... Στάσου! θά σου το τυλίξω καί μέ αὐτό τὸ πανάκι... θά σου το δέσω καί μέ λίγη κλωστή... (τελειώνει τὴν ἐπίδεσιν τοῦ δακτύλου) καί ἐτελείωσε! Αὐριο δὲν θά ἔξης τίποτε!

ΤΑΚΗΣ. — Εὐχαριστῶ, Χαρίκλεια. (κυττάζει τὸν ἐπίδεσμον, καί μέ ὕψος θαυμασμοῦ) Μὰ τί σου εἶνε τὰ κορίτσια!... Ἀλήθεια, τί σου εἶνε!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἄ, εἶνε λοιπὸν ἱκανὰ καί γιὰ καί; Νὰ διορθώσουν τοὺλάχιστο τὴν ἀτάξιν, ἔ;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ ἴσταται μέ τὰ νῶτα πρὸς τὸν ταίχον). — Καί, μέτεις νὰ τες κάνωμε!... (θρηνῶδως). Καί τὸ παντελόνι μου τώρα τί θά γίνη;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Θά ἰδοῦμε. (Δαυθάνει ἀπὸ τὸ κἀνιστρον τοῦ ἐργοχείρου βελόνῃ καί κλωστήν, πλησιάζει τὸν ἀδελφὸν τῆς καί ἐξετάζει τὸ σχίσμον.) Ἄ, ἄ, αὐτὴ ἡ πληγὴ εἶνε πολὺ σοβαρά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ἀνήσυχος). — Ἀλήθεια;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἀλλὰ θά τὴν κλείσω με. (Σταματᾷ, ἀνυψοῦσα τὴν βελόνῃ). Μὲ μιὰ συμφωνία ὅμως; ὅτι δὲν θά ξανακάνετε πόλεμο μέ τὰ πουλιά!...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (ζωηδῶς). — Ἄ, ὄχι, ὄχι!... Οἱ Μπόερς εἶνε πολὺ... μυτεροί.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ζωηδῶς). — Ἐπειτα σεῖς δὲν ἔχετε κακὴ καρδιά, οὔτε ὁ ένας οὔτε ὁ ἄλλος. (Συρράπτει τὸ σχίσμον, ὁμιλοῦσα.) Μὰ τί πληγὴ!... ἀτελείωτη εἶνε! (ἔξαφνα ἐκβάλλει κραυγὴν) Ἄ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΤΑΚΗΣ (ὁμοῦ). — Τί ἐπαθε;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Τίποτα! (ἐκμυζᾷ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου τῆς.) Ἐτσιμπήθηκα.

ΤΑΚΗΣ (πλησιάζων). — Βγάζει αἷμα!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Βλέπεις; Καί μέ τὴν βελόνα πληγόνεται κανεὶς...

ΤΑΚΗΣ (ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν, κατησχυσμένος). — Καί δὲν κλαῖς καθόλου. Ποτέ δὲν ἐπερίμενα τόση γενναίότητα ἀπὸ ἑνὰ κορίτσι... (Καθ' ἑαυτὸν) Ἐγὼ πρὸς ὀλίγου ἔχαλασα τὸν κόσμον!

(Ἡ Χαρίκλεια ἀναλαμβάνει τὴν βελόνῃ καί ἀποτελείνει γρήγορα τὸ ράψιμον.)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ (τρυφερῶς). — Εἶσαι καλὴ ἀδελφούλα, Χαρίκλεια μου! Μόνον δυὸ φορές μ' ἐτσιμπήσες... Μὰ πέ μου, φαίνεται τώρα τὸ σχίσμο; (Παρακατεβραβεύει, μέ τὰ χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἄ μπᾶ! καθόλου!

ΤΑΚΗΣ. (πλησιάζων καί παρατηρῶν τὴν ἐπιδερμίδα, ψιθυρίζει μέ θαυμασμόν). — Διορθώθηκε ἡ ἐντέλεια! Μὰ τί σου εἶνε τὰ κορίτσια! (ἐνθουσιῶδως) Χαρίκλεια, ἂν θέλῃς σὲ πέρνω εἰς τὸ σύνταγμα μου ὡς νοσοκόμον... καί ὡς στρατιώτην ἀκόμη!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μειδῶσα). — Τώρα... ἡ ἀργότερα;

ΤΑΚΗΣ. — Τώρα ἀμέσως! ἡ στή στιγμή! Πᾶμε!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. — Ναί, ναί, πᾶμε νὰ παίξωμε. Μὲ τὴν ἀνοήσιές μας, ἐχάσαμε ὅλο σχεδὸν τὸ ἀπόγευμα!

(Πρὶν ἐξέλθουν, ὁ Τάκης ἐπιθεωρεῖ τὸ δακτύλον τοῦ δακτύλου, ὁ Γεώργιος τεντώνεται διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν στερεότητα τοῦ πανταλονίου του, καί οἱ δύο, κατευχαρηστημένοι, πέρνουν ἀπὸ τὰς χεῖρας τὴν Χαρίκλειαν, καί τὴν σύρουν ἔξω ἐν θρηνῶδῳ, φωνάζοντες:)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΤΑΚΗΣ. — Μὰ τί σου εἶνε τὰ κορίτσια!... Ζήτω τὰ κορίτσια! Ζήτω ω ω ω ω!...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Διασκευῇ ἐκ τοῦ γαλ. τῆς Henriette Bezançon)

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΟΔΟΣ ΤΡΙΠΟΔΩΝ

ΡΙΝ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν Αἴθουσαν τοῦ Ἑρμοῦ, θά ρίψωμεν ἐν βλέμμα καί εἰς ἄλλα τινὰ ἐνδιαφέροντα καλλιτεχνήματα. Καί ἐν πρώτοις, θά διέλθωμεν πρὸ τοῦ ὀπισθεν τοίχου, κατὰ μῆκος τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει μία μεγάλη παράταξις γλυπτῶν, (ὅλα φέρουν τὸν ἀριθμὸν 227*) προσερχομένων ἀπὸ τὰς μετόπας τοῦ παρὰ

τὸ Ἄργος ναοῦ τῆς Ἥρας (Ἡραίου) Ὑδρορροαί, γεισώματα, κεφαλαί, τεμάχια κορμῶν, συντρίμματα παντοειδῆ, ἀπασχολήσαντα πολὺ τοὺς ἀρχαιολόγους. Ἡ ἐπικρατεστέρη γνώμη εἶνε, ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ ἀργείου καλλιτέχνητος Πολυκλείτου.

Ἐπειτα θά σταματήσωμεν εἰς τὸν ἀριθμὸν 228*. Εἶνε ἐν βάθρον τετράγωνον, μέρος μνημείου ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀθηναίου καλλιτέχνητος Βρυάξιδος, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν ἀθλητῶν, νικησάντων εἰς ἱππικούς ἀγῶνας. Ὁ παρακείμενος κορμὸς Νίκης (229*) εὐρεθεὶς καὶ αὐτὸς παρὰ τὸ Θησεῖον, ὅπου καί τὸ βάθρον, ἀπετέλει ἴσως μέρος τοῦ ἰδίου μνημείου. Ἐπὶ τῶν τριῶν πλευρῶν τοῦ βάθρου ὑπάρχουν ἀνάγλυφα νικητῶν ἱππέων, πρὸ ὧν ὁποῖον φαίνεται καί ὁ τρίπους, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης των. Ἐπὶ τῆς τετάρτης πλευρᾶς ἀναγινώσκεται καθαρῶτα ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

«Φυλαρχοῦντες ἐνίκων ἐν ἀνθιπασίᾳ Δημῖναιος Δημέου Παιανιεύς, Δημέας Δημῖναιος Παιανιεύς, Δημοσθένης Δημῖναιος Παιανιεύς. Βρυάξιδος ἐποίησεν»

Παρομοίῳ μνημείου ἀπετέλει μέρος καί τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο τριγωνικὸν βάθρον (ἀρ. 1463), τὸ ὁποῖον εἶνε ἐκ τῶν ὠ-

ραιότερων ἀθηναϊκῶν μαρμάρων τῆς αἰθούσης. Εὐρέθῃ μεταξὺ τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου καί τοῦ μνημείου τοῦ Λυσικράτους. Στενὸν καὶ ὑψηλόν, ἔχει τὰς τρεῖς πλευρὰς κοίλας, συνδυαζομένης εἰς σχῆμα ἐκτάκτου κορυφότητος. Ἐπὶ τῆς μεῖς πλευρᾶς παρίσταται ὁ Διόνυσος, κρατῶν κἀνθρον (εἶδος ποτηρίου), καί ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων ἀνὰ μία Νίκη. Τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα εἶνε ὠραιότατα. Ἀνωθεν τῆς μαρμαρίνης βάσεως, τὴν ὁποῖαν βλέπομεν, ἴστατο ἄλλοτε ὀρειχάλκινος τρίπους, ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ἐλάμβανον ὡς βραβεῖον οἱ νικηταὶ τῶν Διονυσιακῶν Ἀγῶνων. Καί τὸ σύνολον ἤτο ἰδρυμένον τὸ πάλαι εἰς τὴν περιήγησην Ὀδὸν Τριπόδων, ἡ ὁποία ὄφειλε τὸ ὄνομα καί τὴν δόξαν εἰς παρόμοια χορηγικὰ μνημεῖα, δι' ὧν ἐκοσμεῖτο ἀφθόνως καὶ ἀπαραμύλλως.

Ὁ ἐπισκέπτης, ὁ ἰστάμενος πρὸ τοῦ βάθρου τούτου καὶ ἀναπλάττων τὸ σύνολον τοῦ μνημείου μέ τὸν ἐπ' αὐτοῦ τριπόδα, μεταφέρειται διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὴν ἀρχαίαν ὁδόν, καί βλέπει ἐμπρός του ὁλόκληρον σειρὰν τριπόδων, ἰδρυμένων ἐπὶ βάσεων ἐπίσης ἢ καὶ περισσώτερον καλλιτεχνικῶν, καὶ ἀνασχηματίζει, ὅπως ἦτο τὸ πάλαι, ἐν τῶν ὠραιότερων καὶ χαρρικτηριστικωτέρων τοπιῶν τῆς μεγίστης πόλεως, ἐκεῖ παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ἱερᾶς Ἀκροπόλεως...

Ἡ ὁδὸς Τριπόδων ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν νοτιοανατολικὴν ἄκρην τῆς ἀρχαίας Ἀγορᾶς, ἐπρωχόρει ἡμικυκλικῶς κατὰ μῆκος τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ κατέληγεν εἰς τὸ Διονυσιακὸν Θεάτρον. Ἡτο ἐκ τῶν προσφιλεστέρων ἀθηναϊκῶν περιπάτων, ἐκτεταμένη, εὐρεῖα, δεινδρόφυτος, καὶ στολιζομένη δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ διὰ τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ ἐνδόξων μνημείων, τὰ ὁποῖα ἴδρουν οἱ νικηταὶ χορηγοί. Τοὺς τριπόδας, τοὺς ὁποῖους ἐλάμβανον οὗτοι ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς Ἀγῶνας, — χορηγικοὺς τριπόδας λεγομένους, — δὲν τοὺς ἐφύλαττον εἰς τὰς οἰκίας των, ὅπως οἱ σημερινοὶ νικηταί, ἀλλὰ τοὺς ἐξέθετον δημοσίᾳ εἰς θέαν διαρκῆ, πρὸς δόξαν αὐτῶν αἰωνίαν καὶ πρὸς ἀμιλλαν τῶν νέων ἀκοίμητον. Διὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην εἶχεν ὀρισθῇ ἡ Ὀδὸς Τριπόδων. Ἐπὶ βάσεων τριγωνικῶν, ὡς ἐκείνη τὴν ὁποῖαν βλέπομεν εἰς τὸ Μουσεῖον, ἢ ἐπὶ ναίσκων στρογγυλῶν, ὡς τὸ σωζόμενον ἀνδρὸς μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους, ἀνυψοῦντο τὰ ὀρειχάλκινα αὐτὰ τρίπαια, εἰς μικρὸν καὶ διπλὴν σειρὰν, ἢ μέρῃ τῇ ἡμέρᾳ πλουτιζομένην. Ἡ λαμπρὰ αὕτη παράταξις προσεκάλει τὸν θαυμασμὸν τοῦ περιπατητοῦ, εἴτε ἐγγυρῶν εἴτε ξένου, τὸσον διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐπεξεργασίαν τῶν χορηγικῶν μνημείων, — τρία τῶν ὁποίων κατεσκεύασεν αὐτὸς ὁ μέγας Πραξιτέλης, — ὅσον διὰ τὴν δό-

ξαν, ἡ ὁποία τὰ περιέβαλλε, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας μάρμαρα καὶ μέταλλα προσελάμβανον νέαν αἴγλην, ἀκτινοβολοῦντα ἐν τῇ μέσῃ τῶν πρασίνων φυλλωμάτων, ἐκεῖ παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ἱερᾶς Ἀκροπόλεως...

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ὁ νῦν Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας, στρατηγὸς Γκαλιφφέ, φημίτι διὰ τὸν ἱπποτικόν του χαρακτήρα. Εἰς τὴν μομφήν, ὅτι κάποτε εἶχε στενὰς σχέσεις μετὰ τῶν Ὀρλεανιδῶν, τῶν μνηστῆρων τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου, ἐδήλωσε δικαιολογούμενος, ὅτι αἱ σχέσεις αὐταὶ πριωρίζοντο εἰς δύο ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ Πρίγκιπος τῆς Ὀρλεάνης.

Ὁ Πρίγκιψ, ἐπιζητῶν τὴν φιλίαν του, τὸν εἶχε προσκαλέσῃ εἰς μίαν κυνηγετικὴν ἐκδρομήν, εἰς τὴν ὁποῖαν θά συνηγνάντο οἱ οἱ βασιλικῶν. Ὁ Γκαλιφφέ ἀπήντησεν εὐγενῶς ὅτι ἐλυπεῖτο, διότι δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ κάμῃ τὸ ταξίδιον μέχρι τοῦ τόπου τῆς συγκεντρώσεως.

Τότε ὁ Πρίγκιψ τῷ ἔγραψεν, ὅτι ἀναλαμβάνει τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Γκαλιφφέ ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς: «Δυστυχῶς δὲν εἶμαι τόσον πλούσιος, ὥστε νὰ ἐλθῶ ἄλλ' εὐτυχῶς, δὲν εἶμαι καὶ τόσον πτωχός, ὥστε νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν σας.»

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μὲ ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ Κράτη ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσίας, ἡ Ἑλλάς ἔχει σύμβασιν ἐκδόσεως ταχυδρομικῶν Ἐπιταγῶν ὅθεν οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἐμβάλλοντες χρήματα, ἄς προτιμῶσιν εἰς τὸ εἶναι τὰς ταχυδρομικὰς ἐπιταγὰς, ὡς τὸ προχειρότερον καὶ ἀσφαλέστερον μέσον.

Οἱ ἐν Τουρκίᾳ δύνανται νὰ στέλλωσιν ἐπιταγὰς διὰ τῶν Γαλλικῶν ἢ Αὐστριακῶν ταχυδρομίων. Μόνον οἱ διαμένοντες εἰς πόλεις, ὅπου δὲν λειτουργοῦν τοιαῦτα, δύνανται νὰ στέλλουν τουρκικὸν γραμματόσημον, ὑπολογίζοντες ὅμως τὸ πρᾶγμα πρὸς 5 1/2 γρόσια.

Οἱ ἐν Ρωσίᾳ δύνανται νὰ στέλλουν ρουβλία χάρτινα, γραμματόσημα δὲ μόνον, ὅταν τὸ ποσὸν εἶνε μικρότερον τοῦ 1 ρουβλίου.

Ἄλλα γραμματόσημα δὲν εἶνε δεκτὰ, ἐκτὸς τῶν Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν, τῶν μὴ πρωτογινόμενων διὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ μὴ φερόντων τὴν λέξιν piastre. Διότι τὰ γραμματόσημα ταῦτα, καθὼς καὶ τὰ αὐστριακὰ, ρωμανικὰ, βουλγαρικὰ κτλ. δὲν ἐξαργυροῦνται ἐν αὐτῇ πρὸς μὲ μεγάλην ἔκπτωσιν. Εἰς τὸ εἶναι τοιαῦτα γραμματόσημα, στελλόμενα εἰς ποσὴν ἀνωτερον τοῦ 1 πρᾶγματος, θά ἐξαργυροῦνται διὰ ἁμὸν τοῦ ἀποστολέως, ἡ δὲ ἐκ τῆς διαγραφῆς προκύπτουσα ζημία, θά λογιζέται εἰς βάρος του.

Ἐν γένει γραμματόσημα εἶνε δεκτὰ μέχρις 1 πρᾶγματος. Δι' ἀνώτερον ποσὸν πρέπει νὰ ἐκδίδεται ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ Ἀγγορρολογιστάτου, παρατηροῦντος τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς:

— Περίεργον πρᾶγμα καὶ αὐτὸ τὸ φῶς! Νὰ μὴ το σὺν τὸ ρεῦμα, ὅπως τὸ καπρὶ, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ το ἀνᾶπῃ!

Ἐστὶν ἡ ἐκ τῆς Ἀγγορρολογιστάτου [Ε]

Ὁ Κώστας, θέλων νὰ δεῖξῃ πνεῦμα, ἐμύτῃ τὸν ἀδελφὸν του Ντίνον:

— Πῶς ἐννοεῖς ἐσὺ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος εἶνε βλάξ; Καί ἐκεῖνος ἀμέσως:

— Ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεως του.

Ἐστὶν ἡ ἐκ τῆς Παιδείας τῆς Ἑρμῆος.

Ὁ μικρὸς Σπύρος βλέπει εἰς τὸ διπλοῦν σῦλλον τῆς Ἡ' Κυριακῆς τῆς Διαπλάσεως μίαν εἰκόνα, παριστάνουσαν ἄνθρωπον ὁποῖος τρώγει ἕνα παιδάκι, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα ἴστανται κλαίοντα.

— Τί κοῦτὰ πού εἶπες! λέγει· ὅσον νὰ φάῃ αὐτό, δὲν φυτεύει σίς;

Ἐστὶν ἡ ἐκ τῆς Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου.

ΔΙΔΑΓΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο, ΤΙ σὰς εἶπα τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα, ὅτι σὰς παρακαλέσω νὰ το θεωρήσετε ἰσχυρὸν καὶ διὰ τὴν παρουσίαν. Ἡ αὐτὴ γραμματοπλημύρα, ἡ αὐτὴ ἑλλειψὶς χώρου. Ὁ ἐπαρμόμενος λοιπὸν κατ' ἀνάγκην τὸ «Ὁ!» ἀπ' ὅλων τοῦ Ἀναγνίστα, μέ μίαν μικρὰν μεταβολήν: «Ἀπ' ὀλίγα εἰς δλους.»

Μὲ ὕψιστον καὶ φρόνησιν νὰ διέλθετε τὴν Ἀγίαν Τεσσαρακοστήν. Προσευχὴ, μελέτη καὶ ὀλίγη διασκέδασις. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀναπληρώσετε τὴν ἀργίαν τῆς Ἀποκριᾶς, ἡ ὁποία, δι' ὅσους δὲν ἐπωφελοῦνται τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἔχει τὸ σκληρὸν συνεπέας μεθαύριον, εἰς τὰς Ἐξοτάσεις...

Τί εὐμορρίαν, τί καλλιγραφικὴν ἐπιστολὴν πού μου γράρει σήμερον ἡ Βασιλικὴ Χαράλαμπος [Ε]! (Μὰ διατὶ δὲν ἐσημείωσε καὶ τὸ ψευδώνυμόν της;) Ὁμοσπᾶν αὐτὸ τὸ ἀστεῖον ἐπεισόδιον: «Σήμερον, μὲ γράφει, 2—3 εἴχαμεν Ἑλληνικά» (φαντάσου, 2—3 Ἑλληνικά!) Νὰ σου εἰπῶ τὴν ἀμαρτίαν σου, δὲν ἐπρόσεξα πολὺ... Ἦκουσα λοιπὸν νὰ λέγῃ ὁ καθηγητὴς μου τὴν φράσιν «ὕπὸ τοῦ ὁποῖου ἐκοιμήθην...» Ὑπὸ ποῖου; ἐρωτῶ. «Ἐκεῖνος μὲ ἀπαντᾷ «Ὑπὸ τοῦ ὁποῖου!» Πάλιν τὸν ἐρωτῶ καὶ πάλιν μὲ ἀπαντᾷ «Ὑπὸ τοῦ ὁποῖου» γελῶν, καθὼς καὶ αἱ συμπαθήτριαι μου... Ἐπὶ τέλους μία ἔλαβε τὸν κόπον καὶ μου εἰρήνησε τὸ λογαρίθμινον: ὕπὸ τοῦ ὁποῖου, ὡς ἔνδοξον, καὶ τί νὰ σου ἀπαντήσω ἰσάρα, διὰ νὰ μὴ ἐννοήσουν περὶ τίνος πρόκειται: Τίποτε...

Μὲ μεγάλῃ μου χαράν, Σταματίνα Θεοδωρίδου, ἔλαβε ἐπιστολὴν σου καὶ θά εὐχαριστήσῃ πολὺ ἂν μου γράφῃς συχνά. Τὸ ψευδώνυμον δὲν εἶνε ἐλεῦθερον, καὶ ἐκλεξε ἄλλο.

Τῆς, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γίνη αὐτὸ ὅπου λέγεις: Ἐγὼ ἀναγινώσκω πολλὰ καὶ εἰς ἐπὶ ἡλικίαν τοῦ σπικτικῶν τὰς ὥρας ἐπιστολάς σου μὲ γράφουν οἱ φίλοι μου ὅταν δὲ εἶνε πολὺ ὠραῖα, τὰς ἀναγινώσκω καὶ εἰς τοὺς συνεργάτας μου, καὶ ὅταν εἶνε πάρα πολὺ ὠραῖα, τὰς δημοσιεύω καὶ εἰς τὸ φύλλον, διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσῃ ὅλος ὁ κόσμος. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι τὸ ἀπὸρρητόν των ἐπιστολῶν ἐδῶ δὲν ἰσχύει. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἀνακοινῶ εἰς κανένα ἐπιστολάς. Ἀπὸ ὅταν αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ δὲν τιμῶν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὰς ἔγραψε (πρᾶγμα ἄλλο, τὸ σπανιότατον) Βοῶ ὅταν μὲ γράφουν τίποτε ἰδιαιτέρων, μὲ τὴν ῥητὴν παραγγέλλαν νὰ μείνῃ μετὰς μας. Εἰς ὅλας τὰς ἄλλας περιστάσεις, αἱ πρὸς ἐμὲ ἐπιστολαὶ ἀνακοινῶνται, καὶ τῶς περισσώτερον, ὅσον ὠραιότεραι εἶνε.

Ἐκ Πειραιῶς μὲ ἀναγγέλλεται θλιβερώτατον δυστύχημα: ὁ θάνατος τοῦ ἐκείνῃ συνδρομητοῦ καὶ λατρευτοῦ φίλου μου Πάνου Α. Κουλούρη, τοῦ γνωστοτάτου εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀντίο Μαστέλο. Ἦτο μαθητὴς τῆς γ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου, ἐπιμελίστατος, ἀγαθός, καὶ πολὺ εὐρύς, ὡς δύναται νὰ μαρτυρήσῃ καὶ ἡ εὐδοκίμησις του εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μας, ὅπου ἐσχάτως ἔτυχε καὶ Α' Βραβείου. Ἀφῆκε γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς ἀπαρηγόρητους διὰ τὴν ἀπώλειαν, καὶ φίλους πολυπληθεῖς βαθύτατα αἰσθανθέντας τὸ κενὸν τοῦ προῦρου τούτου θανάτου. Οἱ ἀναγινώσται τῆς Διαπλάσεως, εἰς τοὺς ὁποίους τόσον οἰκτιρὸς καὶ ἀγαπήτις ἦτο ὁ αὐτοῦ Κουλούρης, ἄς ἀναπέμψουν θερμὴν εὐχὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἄς τὸν παρακαλοῦσιν νὰ στείλῃ τὴν παρηγορίαν Του εἰς τοὺς βαρυνθέντες συγγενεῖς, τοὺς ἀσυγκρίτως δυστυχισμένους τοῦ ἀποθανόντος...

Ἐγκρίνομεν τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγορίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ὑπουργὸν τῶν Ποιτικῶν (Ε. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξε ἔσπετα τὰ φύλλα πού ἐλήγησε) Δημόκρατον (Α. Σ.) Μαργαρυτὴν (χωρὶς ἀρχικά, ὅπως εἶπε) Μικρὰν Ἀνθοκόμον (Α. Α. αὐτὸ ἐξέλεξε) φίλην μου καὶ τὰς μικρὰς ἀδελφάς, Μαργαριτοφόρον (αὐτὸ ἐξέλεξε, ἀλλὰ χωρὶς τὸ οὐσιαστικόν, διότι ἐστὶ μὲν φαίνεται ὠραιότερον, περὶ τῶν ἐπιστολῶν ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω) Φιλοπολιμένα τὸν Ἀχαιοῦ, Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ (Κ. Ο.) καὶ Ταχυπέτην (Β. Γ. Τ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: παραλείπονται ἐλλείψει χώρου. Αἱ σπουδαιότεραι (προτάσεις ἢ ἀποδοχαὶ προτάσεων ἀλληλογραφίας κτλ.) ἐφυλάχθησαν διὰ τὸ προσεχές.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: τὸ Ρόδον τῆς Ἀγῆς μὲ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκατῆς, Πηνελόπην τῆς Βοήθου καὶ Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλου: ὁ Σπαρτιάτης Φεγγίτης μὲ τὸν Εἰκαστὸν Αἰδῶν, Βασιλέα τῶν Κυκλάδων καὶ Ἐσμεράλδαν — ἡ Ἐρυθρὰ Καμέλια μὲ τὴν Νεαρὰν Φιλόσοφον, Καρδερίναν καὶ Κρ. Κυριακίδην — ὁ Πατριεὶς Βαρκαρῆς μὲ τὸ Ζουλάπι, Ἐλένην Δαμάσκου καὶ Συριατὸν Ἰππότην — ὁ Τριανταφυλλένιος Κάμπος μὲ τὸ Ἐαρ τῶν Καρδιῶν, Κολοσσὸν τῆς Ρόδου καὶ Φεγγιστὸν Ἀγούλαν — τὸ Ἐλληνικὸν Ἐδαφος μὲ τὸ Εὐδεδέας Ἰορ, Δαίμαργον Γατάκι καὶ Ἀργυρῶν Πασιόλητον — τὸ Ἐαρ τῶν Καρδιῶν μὲ τὴν Κομὴν τῆς Βερενίκης, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ Ἰορ τοῦ Ἀγροῦ — τὸ Ψάρι τῆς Σηπῆς καὶ τὸν Κιθάρων τοῦ Ταταῖου. Ἐνδοξὸν ὡς μὲ τὴν Κιθάρων τοῦ Ταταῖου. Ἐνδοξὸν ὡς μὲ τὴν Κιθάρων τοῦ Ταταῖου. Ἐνδοξὸν ὡς μὲ τὴν Κιθάρων

Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλα — ὁ Φίλαργλος Ἕλληνας
 μετὰ τὸν Ταρταρίον τῆς Ταρσικώνης, Πιηνὸν
 τῆς Ἐρήμου καὶ Βίωνα τὸν Σμυρναῖον — ἡ
 Ἀντοκράτειρα Εὐδοκία μετὰ τὴν Καταρομά-
 λω καὶ Βιργινίαν Δυναρδοπούλου — ἡ Διγι-
 ναία Ἀθηνᾶ μετὰ τὴν Ἑλληνικὸν Δόσθημα, Πάλ-
 λουσαν Καρδίαν καὶ Μελαγχροίην Ἑλληνί-
 δα — ἡ Σπαρτιάτις Χειλωνίς μετὰ τὸν Κόδρον
 καὶ Ἡρακλέα Ἀναστασιάδην — ἡ Κωμωδία τῆς
 Ζωῆς μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην — τὸ
 Ἀντισυχνὸν Πνεῦμα μετὰ τὸν Νεαρόν, Κερκυραῖον,
 Ἑλληνικὸν Ἐδαφος καὶ Εὐδὸς Ἴον — ὁ
 Πέλοπος τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ τὸ Φωτοδόλον Ἀστρον,
 Δὸν Κολοκύθαν Πάτερην καὶ Ἰωάννην Δάρκ-
 — ἡ Καταρίδα μετὰ τὴν Περίλοπον Κερκυραία.

Ἀπὸ ἐναγλυκὸ φιλάκου στέλλει ἡ Διάπλα-
 σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Βροντὴν τοῦ Διός
 (ἡ ὁποία λέγει, καθὼς τῆς εἶπαν, οἱ καὶ τὰ Β'
 καὶ τὰ Γ' Βραδεία τὰ ἐπὶ τὴν κατὰ τὸ λήξαν
 ἔτος ἀγόρια· ἀλλὰ δὲν περὶ αὐτῶν θὰ φιλοτιμηθῶν,
 λέγει, καὶ τὰ κριτίσια, καὶ θὰ δεῖξουν κάποτε
 οἱ νικῶν καὶ αὐτὰ — καὶ μήπως δὲν τὸ ἐδεῖξαν
 ἄλλοτε ;) Κίχλην (δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη προ-
 τάσεις· ἀλληλογραφίαι δὲν συμπαθεῖν σου, τὸν
 ὁποῖον γνωρίζεις καὶ δύνασαι νὰ βλέπῃς· καθέ-
 στην· ἡ ἀλληλογραφία ἔχει σκοπὸν νὰ συνδῇ
 τοὺς πρὸς ἀλλήλους ἀγνώστους·) Παραγί-
 ωτην Κ. Σαυροπούλου (εὐχαριστῶ θερ-
 μῶς·) Στρομπουλήν Χορεύτριαν (χαίρω πού
 ἔγινες καλά·) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα
 (ἐλήφθη ἐγκαίρως·) Ἀνδρᾶ Λίδον (πολὺ μ'
 εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ ἡ ὑπόσχεσίς
 σου οἱ θὰ μου γράψῃς τακτικώτερ·) Ἀληθῆ
 Φίλην, Μοῦσαν Θάλειαν (χαίρω πού ἐγνωρί-
 σθης μετὰ τόσας καλὰς μου φίλας·) Νέον Ἡρα-
 κλέα (ἐλαβὼν·) Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας
 ([Ε] διὰ τὰς ὥρας ἐντυπώσεις ἐκ τῶν πρώτων
 φύλλων· ἐννοεῖται, οἱ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, εἶνε
 καὶ ἐπιθετο· ἀλλὰ δὲν τὸ λέγει·) Θαυμαστήν
 τῶν Ὁραίων Τεχνῶν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ
 τοὺς τόσους ἐπαίνους· ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν
 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ μετὰ
 τοὺς ἀκριβῆς ὅρους τοῦ περυσίου· χωριστὰ
 φύλλα λυσώμενον δὲν ἔχω· μόνον εἰς φακέλ-
 λους·) Ἀλὼν τοῦ Κηφισσοῦ (νὰ μου φιλήσῃς
 καὶ τὴν μικρὰν Τζέννην, μετὰ τὸν ἰδιότροπον
 μαθηματὰ τῆς, — καλὲ ἀκούε·) ἐκεῖ νὰ φῶς τὸν
 δάσκαλόν τῆς εἰς τὴν μέσην τοῦ μαθήματος «διὰ
 νὰ παίξῃ λίγο», καὶ ἄλλοτε νὰ ἐπ' μένῃ νὰ κάμῃ
 μάθημα μετὰ ἀνοικτὴν ὁμωρῆσαν ! — καὶ νὰ
 τῆς εἰπῇς οἱ περιμένω ἀνυπομονῶν τὸν πρώτον
 τῆς γράμματος·) Κεραιὸν (τὸ γραμματίον εἶνε
 ἔγκυρον, αἱ λύσεις ἐμπροσθεν·) Χωλὸν Διά-
 βολὸν (ἐλήφθησαν·) Σμυρνοπούλου, Μυστι-
 κὴν Φωγὴν, Ἀλκυόνα τοῦ Βοσπόρου (βίβλια,
 κάθε πρῶτον δύσκολον·) Κ. Ι. Τρακάκη, Ἐ-
 ρυθρὸν Καμέλιαν (αἱ προτάσεις βραδύνουν
 κάποτε, διότι εἶνε πολλὰ καὶ δημοσιεύονται μετὰ
 τὴν σειράν· εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού μου
 γράφεις συχνά·) Σεντενεμένην Ἑλληνοπού-
 λαν (ὅλα θὰ γίνων, ἀλλ' ἐν καιρῷ· χαίρω πού
 σου ἤρσαν τὸς ἐπὶ ἐρετινὰς μὰς ἔργα·) Θερα-
 παινίδα τῶν Μουσῶν ([ΕΕ] διὰ τὰς δύο τε-
 λευτάς ἐπιστολάς σου· αἱ ἐντυπώσεις σου
 ἀπὸ τὰς Ἀπόκρεω μού ἤρσαν πολὺ·) Ἀρχι-
 ναύαρχον Εὐρυδιάδην (κατενθουσιασμένον μετὰ
 τὰ ἐρετινὰ φύλλα, τὰ ὅποια, λέγει, ὑπερέ-
 βησαν ὅλας τὰς προσδοκίας σου·) Ἀγγελοῦ τῆς
 Ἀγάπης (ἐλήφθη, ὅτι τώρα πού ἐπέρασαν τὰ
 καρναβάλια, θὰ εὐκαιρῇ νὰ μου γράψῃς συχνό-
 τερα·) Ἀφελῆ Καρδίαν (νὰ εἰπῇς εἰς τὸν ἀ-
 δελφόν σου, οἱ ἀπειραντίας τοῦ ὀφίλιου χάριτας
 διὰ τὴν ἀμελείαν σου, διότι ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ
 λάβω τὴν προσορλὴ ἐπιστολήν σου· τώρα πότε θὰ
 μου γράψῃς καὶ ἐκεῖνος ;) Νεαρόν Ζωγράφον,
 Ἰωάννην Παρίον (ὅταν μού στέλλῃς σὺ τὰ
 χρήματα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν νέων συνδρομη-
 τῶν, δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο διὰ νὰ ἀναγνώ-
 ρίζονται ὡς ἐσπᾶθωμα ἰδικόν σου·) Αὐγερινόν,

Ἡ ἑλπίς τῶν Δουσῶν (ἐννοεῖται· τὰρχικὰ γρά-
 ρονται μόνον εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου·)
 Νεοσύλλεκτης τῆς Διαπλάσεως (καλὰ κάμνεις,
 πού ἐργάζεσαι ἀπὸ τώρα διὰ τὸν Διαγ. τῶν
 Ἀσκήσεων· κρίμα, πού δὲν ἔχω σήμερον τόπον
 διὰ πληροφροσύνης !) Ὁλγαν Α. Πατισάδου (ἡ
 Ὁμολογία τῆς Ἀγγλίας δὲν εἶνε ἐκείνη, τὴν
 ὅποιαν ὑποθέτεις· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς κα-
 λὰς διαθέσεις, καὶ χάρω πού ἔγινες καλά·)
 Τσουχτράν ([Ε] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν· ὁ κ.
 Φαίδων καὶ ὁλοι οἱ συνεργάται μου κατενθουσια-
 σμένοι μετὰ τὰς γράφεις· νὰ, καλὸν εἶνε αἱ προ-
 τάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν νὰ γράφονται εἰς χω-
 ριστὸν φύλλον χάρτου, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς·)
 Φθινοπωρινὴν Νύκτα (μετὰ τὰς θερμότητας μου
 εὐχαριστίας·) Τρομερὸν Γίγαντα (1), Πάλ-
 λουσαν Καρδίαν (βεβαίως, κατὰ λάθος τὸ ἔκα-
 με· ἀλλὰ δὲν περὶ αὐτοῦ, κράτησε διὰ τὸ Δευ-
 κωμά σου τὸ ἔνα καὶ ἐπιστρέψε διὰ τὸ ἄλλο, νὰ
 τοῦ τὸ στείλῃ·) Ταχυδρόμον Περιστερῶν ([Ε]
 διὰ τὴν περιγραφήν τοῦ περιπάτου· σὲ συμβου-
 λεύω νὰ στείλῃς διήγημα· ἐν πάσῃ περιπτώσει,
 ὡρεῖται σου θὰ εἶνε·) Πικραμένην Καρδούλαν,
 Συναχόμενον Ποτικόν, Ἀσπροποταμίτην
 (μὰ δι' αὐτὸ λέγουν ὅτι ὁ Διάβολος ἔγινε τυ-
 πογράφος, διὰ νὰ βασανίσῃ τὸν κόσμον μετὰ τὰ
 τυπογραφικὰ λάθη· τὰ τῆς Σαταστικῆς σου εἰς
 τὸ προτεχὲς· ὡς πρὸς τὴν πρότασιν ἐπὶ τῆς προ-
 τάσεως τοῦ Τέττιρος τῆς Ἀχαΐας, δι' ἄλλους
 λόγους εἶνε ἀνεφάρμοστος·) Μικρὸν Παλαιστήν,
 Ὁραίων Ἀνεμώνην (πού τῆς ἤρσε τόσον τὸ
 τελευταῖον δωδεκάσελιδον φύλλον·) Ἀργυρῶν
 Συρίκραν (ἡ ὁποία συγχαίρει ὅλους τοὺς ἐξ-
 επαθῶσαντας καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἀπό-
 λαυσιν τοῦ δωδεκάσελιδου φύλλον·) Χριστόδου-
 λον Βλυσιδῶν (ἀν θέλῃς νὰ μου στείλῃς λύ-
 σεῖς, πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μετὰ τὸν Ὀδηγόν·)
 Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου, Ἀπόγονον τοῦ Χάσι
 (χαίρω πολὺ διὰ τὰ τόσα προτερήματα τῆς νέας
 φίλης πού μου ἐσύστησες, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω
 οἱ θὰ διακριθῇ πολὺ·) Ζωφερὸν Νέφος, Ναυα-
 γὸν Καρδίαν, Φάσμα τῆς Νυχτὸς ([Ε] διὰ
 τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν· πολὺ μού ἀρέσει ἡ ἐφε-
 τερινὴ σου σελή· καὶ εὐχομαι νὰ τὴν διατη-
 ρήσῃς πάντοτε·) Μέδωνα (μετὰ τὰς ἐγκαρδίας μου
 εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου· ἐσπᾶθωμα σήμερον
 ψευδωνύμου τοῦ ἀδελφοῦ σου·) Σοφὸν Πιτακόν
 (θὶ δημοσευθοῦν λαν προσεχῶς·) Στήριγμα
 τῆς Μητρὸς (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διότι καὶ εἰς
 τὴν Ἐκθεσίν σου ἀκόμη μ' ἐνεθυμήθης καὶ ἔ-
 γραψες περὶ τοῦ « Πράντου »·) Μενεξεδένιο
 Μπουκετακι ([ΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν περιγρα-
 φήν· ἔκλεξε ἄλλον τόμον, ὅστις ἐκείνος τὸν ὁπιοῦν
 ζητεῖς, εἶνε ὁ 10ος, ἀξίας 10 φράγκων·) Νικὸ-
 λαν Π. Κουλουμάν (δὲν πιστεύω νὰ ἔγινε κα-
 νὴν λάθος· τώρα τοὐλάχιστον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ
 γίνῃ ἀναθεώρησις·) Ναυτοπαιδα, Δύραν τοῦ
 Ἀρίωνος (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπᾶθωμα·) Ζωη-
 ρὰν Φλόγα, Καυκασίαν, Ἀμνην Μαρκετίν,
 Βασιλίσσαν Ζηνοβίαν, Ματθαῖον Σταμούλην
 (εὐχαριστῶ πολὺ·) Γεώργιον Δ. Μαρῖνον κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Φε-
 βρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Ἀπριλίου.

Ὁ γράψας τὸν λύσαν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψῃ
 τὰς λύσεις τὸν αἰ διαγωνισθῆναι, πάλιν ἐν
 τῷ Ἰαννουῦ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἑκάστος
 περιέχει 20 φύλλα καὶ τεμνεται φρ. 1

109. Δεξιόγλωσσος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου.
 Καθὼς τὸ δεύτερόν μου.
 Στραίτες εἶνε τὸ τρίτον μου.
 Καὶ ἄρχων τις τὸ συνολόν μου.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Χωροποτικῆς [ΕΕ]

110. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Νὰ εὐρεθῶν ὁκτώ ὅρη τῆς Ἑλλάδος, τῶν τῶν ἐχθρῶν.

ὁποῖον, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ δεύ-
 τερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου καὶ
 καθέτης, νὰποτελῶσι τὸ ὄνομα ἄλλου ὄρους τῆς
 Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Παρίσου [ΕΕ]

111. Στοιχειόγραφος.

Ἐλεεινὸς καὶ δυστυχὴς κατάκειμαι ὁ τάλας,
 Ἐν γράμμῃ ἂν λείψῃ, μ' ἀριθμεῖς εἰς πράξεις
 [τριμεγάλας.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ρόδου τῆς Αἰγῆς [Ε]

112. Ἀναγραμματισμός.

Τὸ λαϊκὸν κἀνεῖς κεφάλι, καὶ ἔτσι ἀφίνει πόδια, μέση,
 Κι' ἀπ' τὴν πόλιν θὰ τον εὐρὴς στρατιώτῳ νάχρησθῃ.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Θεαγέτους [Ε]

113. Σταυρὸς μετὰ Ρόμβου

Νάντικατασταθοῦν
 οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ
 στιγμαὶ διὰ γραμμά-
 των, οὕτως ὥστε νὰ-
 ναγινώσκεται : Εἰς
 τὸν σταυρὸν, καθε-
 τως, μέρος τῆς οἰ-
 κίας, ὁριζοντίως, ἀ-
 στερισμός· Εἰς τὸν
 Ρόμβον, ἀπὸ τοῦ Ο,
 ἄνω, ἐπίρρημα τόπου, κάτω, ἐρπετόν· ἀπὸ τοῦ Η,
 ἄνω, ἐπίρρημα ἐπὶ τὴν γραμμάτιον, κάτω, ὥστε τῆς
 Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

114. Μυστικὴ Ἐρώτησις.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας :
 Ὁ Διδάσκαλος : Πότε... ὁ περιήμερος...
 τῶν Ἀγαιῶν...
 Ὁ Μαθητὴς : — τῷ 183 π. Χ.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Κίχλης [Ε]

115. Φωνηεντόλιπον.

δκσν-ψ-θς-λσσς δ-φς-μρτ.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Κυματιζούσης Θαλάσσης [Ε]

116 Γρίφος.

Ομ Ομ ἀντὶ σέ, Κύμη Θ τῶν
 μένει

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ταρταρίου τῆς Ταρσικώνης [Ε]

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν φύλλων 49 καὶ 50.

682. Θάνατος ! (θά, νάτος !) — 683. Κρόνος· θρό-
 νος. — 684. Στρουθοκάμηλος, στρουθός, κάμηλος.
 685. Σ.

686-690 Γινόμε-
 νης τῆς ἀνταλλα-
 γῆς διὰ τοῦ γράμ-
 ματος π, σχημα-
 τίζονται αἱ λέξεις :
 ὁπτός, λοιπός,
 ὁπτιῶ, πρῶτος
 ἡ τὰρ. — 691. Ἡ
 εὐγένεια δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μετὰ τὰ χρή-
 ματα. — 692. Μὴ ὄνῳ περιττὰ.

693. Ἀρχιμήδης (Ἀρχή, μέδω, Σ). — 694.
 Σείριος· Ἐρίφος. — 695. Ἑλάσσων· Ἑλασσών.
 696. Τὰ γράμματα Θ, Κ, Ι.

697. Κ. 698. ΙΣΤΡΟΣ (Στ-
 ρος, ἴστρος, ῥίς, ὅτι.)
 — 699-705. Γινόμε-
 νης τῆς ἀνταλλα-
 γῆς διὰ τοῦ γράμ-
 ματος π, σχημα-
 τίζονται αἱ λέ-
 ξεις : Δουκιανός,
 Ἀδριανός, Ἀρε-
 ανός, Ἰουλιανός, Τραϊανός. — 704. ΠΑΡΟΣ,
 ΔΟΗΝΑ, ΝΕΜΕΑ (ΠΑΝΟΡΜΟΝ, ἈΘΕΜΙΤΟΣ,
 ΡΗΜΑ, ΟΝΕΙΡΟΝ, ΣΑΔΗΣ). — 705. Οὐ παν-
 τὸς πλεῖν εἰ· Κόρινθον. — 706. Ἐπὶ τὰς πομπὰς
 ἐξέναι οὐχ ὡς θεωρησόμενος, ἀλλ' ὡς θεωρή-
 σωντας. — 707. Ἡ πόλις πολλὰ ὑπέφερεν ὑπὸ